

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 210 (20/05) - 051023

arbetarmakt.com

Innehåll

- Rapport från demonstration för Per Johansson
- Sjukvårdsparti på kapitalismens villkor
- Attackerna mot civilbefolkningen i Irak kraftigt överdrivna
- Svenska antikrigsaktivister döms för protest
- REVOLUTION och Arbetarmakt på Göteborgs Sociala Forum
- I väntan på barbarerna
- IrakSolidaritet ordnar seminarier
- Trotskistiska bergsklättrare
- Stoppa McOckupationen gör nytt restaurangbesök på Södermalm i Stockholm!
- Låt dig inte luras av Junilistan!
- Beställ nya tidningar

Rapport från demonstration för Per Johansson

Torsdagen 20 oktober arrangerade SEKO Stockholm och SEKO-klubbar i området en demonstration till försvar av de fackliga rättigheterna och för återanställandet av tunnelbaneförarnas klubbordförande Per Johansson, som ju avskedats av Connex. Arbetsgivarna har de senaste åren visat en hårdare attityd mot fackligt arbete och flera fackligt förtroendevalda på lokal nivå har avskedats. Det yttrar sig också i att de öppet borgerliga partierna klart säger sig vilja inskränka de fackliga rättigheterna. Detta hotar inte bara arbetarna - även fackbyråkraternas positioner hotas. Därför har också SEKO gått ut ganska hårt i kampanjen, och SEKO:s förtroendevalda i Stockholm uppmanades att se det som obligatoriskt för dem att närvara.

Demonstrationen, som gick från Sergels torg till landstingshuset på Kungsholmen, samlade omkring 800 personer - ganska mycket för att vara en vanlig torsdag, men med tanke på att ett av Sveriges största fackförbund och hela vänstern hade mobiliserat visar det ändå att kampen fortfarande ligger på en ganska låg nivå.

Själva demon var till en början riktigt dåligt organiserad. De främsta leden gick för snabbt för de som följde efter, med resultat att den helt upplöstes ett tag. När vi kom upp från Sergels torg såg vi inte ens vart demon hade tagit vägen, utan fick börja leta. Uppenbarligen var arrangörerna ovana vid att arrangera stora manifestationer. Vid Centralstationen lyckades demon samla sig, och vi kunde sen gå i samlad tropp till landstingshuset.

Tyvärr var det väl inte så många som såg oss, då vi inte gick där det var så mycket folk. Talkörerna var kanske inte så varierade, och "Sparka Connex - inte Per" och "Vad ska vi göra? - Strejka för Pelle" upprepades ganska många gånger. Mot slutet av marschen blev också "Vad vill vi ha? -

Politisk strejk" vanlig.

Framme vid landstingshuset hölls flera tal till försvar för de fackliga rättigheterna, dock märkbart mindre radikala än demonstrationen, eller åtminstone dess högljudda del. En sossebyråkrat från SL:s styrelse blev välförtjänt och upprepade gånger utbuad och avbruten, och bara tack vare SEKO:s ordförande Jane Rudén lyckades hon prata klart. Nästa gång borde vi bua henne och hennes gelikar helt av scenen - vilket många verkade vilja göra.

Sammantaget var demon godkänd, men om vi ska kunna toppa arbetsgivarnas offensiv måste vi bli flera och mer militanta. Arbetarmakt och Revolution var förstås på plats med en grupp. Bland annat såldes 17 nummer av Arbetarmakt.

JHN

Sjukvårdsparti på kapitalismens villkor

I [förra numret](#) av *Arbetarmakts nyhetsbrev* diskuterade vi Feministiskt initiativ och visade varför det inte kan vara något alternativ för socialister. Nu kan ännu ett parti som förmodligen vill komma in i riksdagen läggas till den listan. Det handlar om ett eventuellt sjukvårdsparti.

Lokalt finns sjukvårdspartier redan i Dalarna, Norrbotten, Värmland, Gävleborg, Västernorrland, Västra Götaland, Uppland, Östergötland, Skåne, Västmanland och Stockholm. Man har i flera län ställt upp i landstingsvalen, och fick då flest röster i Norrbotten. Det är inte helt klart om sjukvårdspartierna ska gå ihop och bilda ett rikstäckande alternativ inför riksdagsvalet nästa år; beslutet tas den 3 december. Som pressen rapporterat den senaste tiden är det dock klart att flera av de lokala partierna är positiva till idén.

Men låt oss titta på sakfrågan. Ett parti som värnar sjukvården låter ju vid första anblick som något väldigt positivt, i dessa tider av ökade nedskärningar. Men sjukvårdspartierna har, trots att de inte formulerat något program än, redan visat tydligt att de sitter bekvämt på den borgerliga sidan. De pengar de vill tillföra sjukvården ska nämligen tas från andra delar av den offentliga sektorn, som socialförsäkringssystemet.

Det är alltså samma gamla inomkapitalistiska logik: Uppbygget av en service finansieras med nedmonteringen av en annan, och man spelar på så sätt ut arbetare mot varandra.

Sjukvårdspartiernas reformer handlar helt enkelt om att dela upp skattekakan på ett lite annorlunda sätt än vad de andra partierna gör.

Men detta är inte lösningen på de finansieringsproblem sjukvården har, lika lite som det löser problem i andra delar av den offentliga sektorn. Socialister måste istället vägra ställa upp på den borgerliga statens olika metoder för att styra in kampen på en debatt om hur man ska "dela på kakan". Vi säger det som är sant: att pengarna finns i samhället. Istället för att hjälpa staten att skära ner så skonsamt som möjligt, vägrar vi ge avkall på något av de behov arbetarklassen har, och proklamerar att de enorma summor kapitalistklassen årligen rånar arbetarklassen på återtas för att bekosta, bland annat, en bra sjukvård för alla, utan nedskärningar på andra områden.

SW

Attackerna mot civilbefolkningen i Irak kraftigt överdrivna

Om man som enda informationskälla för det som händer i Irak skulle begagna sig av borgerlig media, skulle man förmodligen anse att det irakiska motståndet enbart består av en bunt svartmuskiga, farliga terrorister som skoningslöst mördar civila i en kamp för, kanske, islamism eller fundamentalism. Dag efter dag matas vi med just sådana påståenden, och motståndets attacker verkar, om man får tro pressen, nästan uteslutande rikta sig mot civila. Men hur ligger det till i verkligheten?

I senaste *Irakbulletinen*, ett infoblad i solidaritet med det irakiska motståndet som ges ut av Irakkommittén i Malmö, finns en översatt artikel av M. Junaid Alam som tittar närmare på statistiken över de dödade i Irak. Siffror hämtade från en rapport från Center for Strategic and International Studies visar att endast 4,1 procent av de attacker som sätts i samband med motståndet mellan september 2003 och oktober 2004 drabbade civila. Alam visar också på det troliga i att de attacker som utförs mot civila framför allt organiseras av fanatiker i motståndets periferi.

Arbetarmakt förespråkar ett ovillkorligt stöd till det irakiska motståndet, det vill säga ett stöd som kvarstår så länge motståndet för en faktisk kamp mot ockupationen. Detta oavsett vilka som står i spetsen för motståndet, och oavsett om delar av motståndet utför attacker mot civila som kan och ska kritiseras. Vårt stöd är ovillkorligt, men inte blint eller okritiskt - vi menar också att den enda vägen till seger i Irak ligger i att gå från gerillakrigsmetoder till att dra in de irakiska massorna i kampen, något som endast, och bäst, kan göras av ett revolutionärt arbetarparti. Klart är ändå att den största terrorn mot civila, och huvudanledningen till Iraks förvittring, är USA:s imperialistiska ockupation.

Irakbulletinen nr 1/05 med artikeln "Motståndskamp är inte terrorism" kan laddas ner från:

http://www.irakkommitten.se/Irakbulletinen_1-05_slutversion.pdf

SW

Svenska antikrigsaktivister döms för protest

PRESSMEDDELANDE 2005-10-14 Nätverket mot krig (www.motkrig.org)

De tre som demonstrerade, Agneta Norberg, Jonatan Ericson-Sjöman och Göran Drougge vecklade upp en banderoll på riksdagens åhörarläktare med texten: "Inget svenskt stöd till USA:s krigspolitik" när utrikesminister Leila Freivalds svarade på en interpellation om Sveriges skyldighet att kritisera USA:s brott mot mänskliga rättigheter i Irak. För denna aktion har nu de tre antikrigsaktivisterna dömts till sammanlagt 90 dagsböter. Idag fredag 2005-10-14 kom domen för "störande av förrättning".

-Vi tycker detta är skandal! Den svenska regeringen har inte uttalat ett ord av kritik mot USA-alliansens ockupation av Irak. Sverige ökar vapenexporten till USA och Storbritannien samtidigt som ockupationen av Irak blir allt grymmare. De tre som protesterade mot detta i Sveriges riksdag döms nu av tingsrätten. Varför ska de som protesterar mot krig dömas och de som är ansvariga för krig och brott mot mänskliga rättigheter klappas på ryggen?, frågar Sköld Peter Matthis, ordförande i Nätverket mot krig.

-Tyvärr lägger sig den svenska regeringen platt för världens största och mest aggressiva stormakt. Tidigare vågade Sverige försvara folkrätt och slåss för mänskliga rättigheter. Nu håller den svenska regeringen skamligt tyst om de brott som USA begår i Irak. Nu måste antikrigsrörelsen bryta denna förödande medlöperiets tystnad, säger Sköld Peter Matthis.

Antikrigsrörelsen kommer solidariskt att stödja de tre som protesterade i riksdagen. Vi uppmanar alla att sätta in sitt bidrag på Nätverket mot krigs postgiro 39 50 32-6: Skriv bötesfonden på inbetalningskortet.

REVOLUTION och Arbetarmakt på Göteborgs Sociala Forum

Helgen den 8-9 oktober arrangerades ett socialt forum i Göteborg. Eftersom REVOLUTION anser att de internationella sociala forumen kan bli en språngbräda ur vilken den nya, revolutionära ungdomsinternational vi förespråkar kan växa var vi, tillsammans med kamrater från Arbetarmakt, självklart på plats.

Det måste dock sägas att det sociala forumet i Göteborg visade sig vara fullständigt handlingsförlamat som forum för koordinerandet av aktioner och politiska ställningstagandet som kan assistera rörelsen. Till skillnad från de europeiska sociala forumen så finns ingen beslutande församling som kan ta ställning till olika förslag som kommit upp på de olika mötena.

Detta förhindrar dock inte arrangörerna från att använda sig av de ypperligt reaktionära Porto Alegre-principerna. Dessa regler föranledde GSF-forumets funktionärer att förbjuda Arbetarmakt att sälja sin tidning vid ett bokbord. Dessa principer förbjuder öppet deltagandet av partier med konsekvensen att de som är med i en partiorganisation inte får tala för partiets ståndpunkt, åtminstone inte på ett öppet sätt. Att även partier, eller partibyggnadsorganisationer är en del av de sociala rörelserna är något som man inte vill diskutera. Hur man som forumbesökare ska kunna förstå vem som säger vad är ett annat uppenbart demokratiskt problem. Med dessa begränsningar var forumet på förhand dömt att vara blott diskuterande och inte beslutande. "Principerna" har tjänat reformisternas intressen i det att de skapat ett skydd mot den revolutionära potential som de internationella forumen erbjuder.

Tyvärr var deltagandet på årets GBG-forum ganska lågt, endast några hundratal personer. Representanter från Revo besökte flera möten: Studenter mot krig, Nätverket Stoppa USA:s krig, *Röda Rummet* om Venezuela, Tidskriften *Socialisten* om USA, ett möte organiserat av *Gnistan*/Radikalt Forum kring frågan om nyliberalismen och klasskampen och ytterligare ett möte anordnat av Studenter mot krig.

Studenter mot krig är en studentgrupp startad av personer med kopplingar till brittiska Socialist Workers Party. Efter en filmvisning om Irak på deras första möte drog vi igång en diskussion om stödet till motståndet i Irak. Där blev Studenter mot krigs representants svar att man inte ville ta ställning, utan istället hålla organisationen så öppen som möjligt. Revolution förespråkar visserligen att organisationer ska ha god interndemokrati med möjlighet till fri och öppen debatt - men detta innebär inte att man inte kan ta ställning i så viktiga frågor som den om motståndet i Irak.

Idag, när motståndskampen verkligen behöver aktiv solidaritet från världen över, är det istället socialisters plikt att ta ställning, för motståndet. Annars hamnar man utanför den kamp som förs och som kommer att föras, i en feg organisation som aldrig tar ställning av rädsla för att vara för kontroversiell. Dessutom finns ingen motsättning mellan att vara bred och att ta ställning för motståndet. En organisation för motståndet skulle kunna basera sig på just denna paroll och någon till. Utöver detta kan sedan medlemmarna och/eller medlemsorganisationerna ha skilda åsikter.

Mötet organiserat av Nätverket Stoppa USA:s krig hade temat "Hur ska vi bygga solidariteten med motståndets Irak?" Mötet, som drog 22 personer, hölls av två medlemmar från Kommunistiska Partiet (RKU:s moderförbund) respektive Socialistiska Partiet (Ungsocialisternas dito). I diskussionen som följde tog vi upp vår syn på hur man bäst samlar stödet till det irakiska motståndet i Sverige: genom kommittéer baserade på individuellt medlemskap och medlemsdemokrati och som kan dra med sig intresserade ungdomar och andra. Sådana kommittéer skulle också kunna skapa en bredare, antiimperialistisk rörelse.

Retoriskt frågade vi vad nätverket erbjuder i dagsläget om man vill engagera sig utöver att varje grupp kan försöka rekrytera medlemmar till sig själva i första hand. Arrangörerna blev oss svaret skyldiga och mötet som skulle handla om hur man kan bygga solidariteten med motståndets Irak blev mer ett diskussionsmöte där de politiska diskussionerna förlorade kopplingen till praktiken.

Det tredje mötet för dagen var det största på forumet och handlade om Venezuela och arrangerades av *Röda Rummet*, Socialistiska Partiets tidskrift. Rolf Bergkvist höll en timmes inledning på temat och pratade om allt möjligt rörande det som kallas för den "bolivariska" revolutionen. Han tog upp en del om byråkratiseringstendenser och kritik mot detta som finns i arbetarrörelsen liksom debatten om arbetarkooperativ där arbetarkontrollerade företag konkurrerar på en kapitalistisk marknad vs. arbetarkontroll där produktionen planeras demokratiskt. Han tog också upp vad han mycket riktigt betraktade som hot mot den revolutionära process som pågår i Venezuela och pekade på bristen i att

man fortfarande bibehåller den gamla statsapparaten och kapitalismen, Chavez' beroende av oljan som motor för reformer som gynnar arbetarklassen och bristen på politisk representation för arbetarna (i självständiga former).

I vårt inlägg pekade vi på hur man måste krossa den gamla statsmakten och kapitalismen för att verkligen kunna fullgöra en socialistisk revolution, och på hur Chavez är principiös - att han den ena dagen kan stödja Putin och nästa någon annan politiker han råkar samarbeta med för tillfället. Revolution menar att Venezuelas revolution istället måste läggas i händerna på arbetarklassen och ungdomen, och spridas internationellt för att segra. Vi har helt enkelt inte råd att lita på att "snälla" ledare som Chavez ska göra revolution åt oss.

Första mötet på söndagen vi besökte arrangerades av *Socialisten* och handlade om USA, "en koloss på lerbeton", efter Trotskijs metafor från 30-talet. En längre inledning om USA:s ekonomiska och politiska läge idag, följdes av debatten som bland annat handlade om splittringen i amerikanska LO, AFL-CIO, och även om kampen för ett nytt arbetarparti. Vi tog också upp vår ståndpunkt att koppla kampen mot det reformistiska ledarskapet i de sociala forumen med kampen inom arbetarrörelsen gentemot den byråkratiska ledningen.

Även i USA borde revolutionärer försöka appellera till den antikapitalistiska rörelsen, antikrigsrörelsen, de svarta, kvinnorna och ungdomen. Dessa radikaliserade krafter måste dras in även i kampen för ett arbetarparti. Redan idag ansluter sig t.ex. många radikala fack i Sydeuropa till den europeiska socialaforumrörelsen för att samordna facklig kamp och klasskamp via just de sociala forumen. Här kan kampen mot de båda rörelsernas bakåtsträvande förenas, och dessutom få en energiinjektion om man lyckas dra in ungdomar i processerna.

Men om radikala ungdomar ska fortsätta vara aktiva inom ESFrörelsen måste de odemokratiska beslutsstrukturerna ersättas av sant demokratiska kongresser där olika ungdomsorganisationer kan föra fram sina program och ta gemensamma beslut om aktioner, program och så vidare. I fortsättningen kan detta leda till skapandet av en revolutionär ungdomsinternational, som kan ta beslut om gemensamma strejker, demonstrationer och som i slutändan kan utmana kapitalismen i global skala.

Socialistens inledare höll dock inte med om inriktningen gentemot den internationella rörelsen. Han menade att denna rörelse framförallt är ett studentfenomen och att det viktiga arbetet är det som sker i den egna arbetarrörelsen. Vi replikerade och framhöll vår förståelse av rörelsen, dess motsägelsefulla karaktär, dess reformistiska och småborgerliga ledarskap men också de tendenser som finns till en förening med delar av arbetarrörelsen (som det faktum att vissa fackföreningar inom rörelsen argumenterar för en ökad samordning av klasskampen genom rörelsens etablerade strukturer, stödet från ETUC - europeiska fackföreningsrådet - osv).

På det stora hela var det en lyckad helg med många intressanta debatter och flera exemplar sålda av Arbetarmakts tidning.

Gunnar och Senad

I väntan på barbarerna

Den 20 oktober visades den spanska filmen Bagdad Rap på ABF-huset i Stockholm. Det var svensk premiär och regissören Arturo Cisnero Samper hade lovat medverka men blev förhindrad. Visningen arrangerades av IrakSolidaritet och besöktes av ett hundratal. Olyckligt nog sammanföll den delvis med demonstrationen för Per Johansson (se rapport ovan).

Filmen är en hyllning till Bagdads invånare och deras stolthet och mod inför anfallet våren 2003 från "de villiga koalitionen". En rad levande sköldar från Spanien som reste till Bagdad intygade att ingen panik bröt ut bland befolkningen. Med stoiskt lugn inväntades barbarerna...

Det förekom många förfärliga bilder på skadade människor och flera experter intervjuades om

amerikanska arméns användning av uttjänt uran. Bilder på missbildade barn var kanske det allra mest upprörande.

Spanska rapartister spelar en viktig roll i filmen, vilket förklarar dess titel. Tyvärr var det svårt att följa med i den med nödvändighet otroligt snabba textningen till engelska av raplåtarna, vilket dock inte förtar värdet av filmen. IrakSolidaritet arbetar för att filmen ska kunna visas över hela landet och det är bara att hoppas att ansträngningarna ska lyckas.

Per-Olof Mattsson

IrakSolidaritet ordnar seminarier

IrakSolidaritet i Stockholm anordnar följande seminarier på ABF-huset, Sveavägen:

Iraks moderna historia Tisdagen 25 oktober kl 18:30 Föreläsare: Henrik Skrak Henrik Skrak är lärare och skribent Inträde 40 kr Frågor och debatt

USA som imperiemakt - fallet Irak Tisdagen 1 november kl 18.30 Föreläsare: Mikael Nyberg Mikael Nyberg är frilansjournalist och författare till boken "kapitalet.se" Inträde: 40 kr Frågor och debatt.

Trotskistiska bergsklättrare

Barbara Weinhold var tidigare framstående medlem av den stalinistiska intelligentsian i DDR. När hennes moster Käthchen Kozlecki dog under 1990-talet, hittade hon en hel kista med efterlämnade brev, anteckningar och fotografier. Hon visste att mostern varit engagerad i arbetarrörelsen, kämpat mot fascismen, tvingats emigrera och sedan återvänt till östra Tyskland (DDR). När tiden kom för att undersöka innehållet i kistan, levde en förgången och helt glömd värld upp. Det visade sig att moster Käthchen varit gift med Werner Kozlecki, framträdande ledare för de tyska trotskisterna under 1930-talet och tillhört en trotskistisk bergsklättrargrupp i Dresden som spelat en viktig roll i kampen mot fascismen.

Weinhold ägnade flera år åt att orientera sig i trotskismens historia och skrev slutligen en bok om den märkliga gruppen: *Eine trotzkistische Bergsteigergruppe aus Dresden im Widerstand gegen den Faschismus* (ISP Verlag 2004). Det är en fascinerande läsning.

Kring sekelskiftet 1900 uppstod olika turistföreningar i Tyskland. Dresden ligger bara 30 km från bergstrakter som vetter mot den tidens Tjeckoslovakien, vilket ledde till att bergsklättring blev populärt. I början av 1920-talet bildades lokalt en förenad klättraravdelning inom ramen för turistföreningen "Naturvännen". En av centralgestalterna var den framtida trotskisten Gerhard Grabs.

Klättraravdelningen hade 180 medlemmar 1928, varav 70 tillhörde socialdemokratin (SPD). Kommunisten Erich Glaser bildade samma år en kommunistisk fraktion. Föreningen seglade i medvind och kunde 1929 räkna 376 medlemmar. Weinhold förklarar politiseringen av bergsklättringen med att aktiviteten i sig ledde till kollektiva erfarenheter, utvecklade samhörighetskänslan och en stark ansvarskänsla.

Medlemmarna i avdelningen var i mycket stor utsträckning fabriksarbetare. När majoriteten av medlemmarna vanns för en kommunistisk inriktning, uteslöts avdelningen 1930 ur riksföreningen. Majoriteten - omkring 260 män och kvinnor - konstituerade sig då i juni 1930 som Naturväsoppositionen-Klättraravdelningen och anslöt sig till Kampgemenskapen för Röd Sportenhet (Rot Sport), en av det stalinistiska KPD:s otaliga frontorganisationer.

De röda bergsklättrarna avgränsade sig noga från borgerliga bergsklättrare. Gerhard Grabs skrev 1929 följande i tidskriften *Bergland*: "vi vandrar i bergen för att glädjas åt deras rena skönhet, för att slita oss lösa från vardagen och bada våra kroppar i ljud, luft och sol. Men vi gör det utifrån den

följdriktiga logiken att sträva efter en ny kultur... Vi blir inte fria för att vi bestiger bergen. Därför finner vi det vara onödigt att inom samma rörelse idag dela bergens skönhet med de som ekonomiskt står emot oss. Att med dem dricka laget runt vid stambordet, för medel som är frukter av vårt arbete. Vi vill bara kalla den för vän som vi är eniga med, som hjälper oss att bygga den socialistiska staten."

En grupp kring Gerhard Grabs fick starka sympatier för trotskismen. En av dem, Werner Kozlecki, förefaller ha deltagit i det möte i Berlin i slutet av mars 1930 som bildade Förenade Vänsteroppositionen. Kontakterna ledde till att Kozlecki, Grabs och deras vänkrets bland klättrarna i mitten av 1932 anslöt sig till en i Dresden bildad Ortsgrupp av Vänsteroppositionen.

I och med nazisternas maktövertagande i början av 1933 förändrades de trotskistiska klättrarnas situation. Trotskisterna inledde snabbt sitt illegala arbete och varje vecka fram till i december 1937 träffades Ortsgruppen för att diskutera politiska frågor. Därtill kom deras centrala funktion som transportörer av illegala skrifter från gränsområdet till Leipzig, Magdeburg och Berlin. I klättrarnas ryggsäckar fördes trotskistiska och andra vänstertidningar in i Tyskland. Under drygt fyra år genomfördes 60 transporter. Den kanalen var en av de första som öppnades för införsel av illegalt socialistiskt material.

Flera av medlemmarna greps och avtjänade straff. Hela gruppen sprängdes i slutet av 1937. När situationen blev för osäker gick några av kamraterna i exil i Tjeckoslovakien, främst Wenzel Kozlecki som under flera år var aktiv i gränsområdet. En stor skamfläck i stalinismens historia är de påtryckningar som utövades för att upphäva asylrätten för trotskister, bl.a. i Tjeckoslovakien. De stalinistiska ledarna resonerade enligt mottot: "Varje kritiker en trotskist, varje trotskist en agent för Gestapo".

De tyska trotskisterna fick se sina Ortsgrupper slås sönder en efter en fram till andra världskrigets utbrott. Därmed blev IKD (Tysklands Internationella Kommunist) huvudsakligen en emigrantorganisation vars medlemmar spreds i många länder. Grupper fanns i både Stockholm och Köpenhamn.

Kozlecki och många andra politiska flyktingar blev hårt trängda i Tjeckoslovakien när tyska armén ockuperade Sudetområdet. Kozlecki lyckades med Trotskijs hjälp få visum till Mexiko i slutet av 1938, vilket sannolikt räddade hans liv. Hans hustru, författarinnans moster, flydde till Storbritannien i januari 1939.

Nazismens nederlag, och stalinismens erövring av deras hemstad, ställde bergsklättrarna inför en ny situation. För alla utom paret Kozlecki var det otänkbart att lämna hemstaden Dresden för en osäker exil. Weinhold ser också den starka bundenheten till hemstaden som den viktigaste förklaringen till att den övriga gruppen kompromissade med de nya stalinistiska herrarna i det som blev DDR. Men Weinhold spårar en rad influenser från trotskismen i enskilda kamraters verksamhet. Ständigt försökte de öka utrymmet för arbetarnas självförvaltning och inflytande. De personliga förbindelserna bestod också i de flesta fall och samtliga anslöt sig till KPD (senare SED, dvs. det statsbärande stalinistiska partiet i DDR) efter krigsslutet. De flesta fick också stifta bekantskap med den nya stalinistiska statens så kallade rättsväsende. Deras förflutna fanns dokumenterat och kom ständigt att stå hindrande i vägen.

Wenzel Kozlecki bröt senare med trotskismen - motgångar och utmattning ledde till pessimism - och återvände till Västtyskland. Kätchen fortsatte sitt politiska arbete i brittisk exil, fackligt och bland tyska krigsfångar, men återvände hösten 1949 till västra Tyskland. Bindningen till Dresden och de gamla kamraterna var dock alltför stark; sommaren 1958 flyttade hon tillbaka till Dresden.

Det är en gripande berättelse, berättad med detaljrikedom och återhållet språk, om en grupp unga arbetare fulla av entusiasm och kampvilja. De kombinerade sin lidelse för bergsklättring med politisk verksamhet och bidrog på ett betydelsefullt sätt till det illegala arbete som trotskisterna bedrev under nazitiden.

Stoppa McOckupationen gör nytt restaurangbesök på Södermalm i Stockholm!

Idag genomfördes den fjärde av fem aktioner mot McDonald's restauranger i Stockholm. Den här gången besöktes donken på Folkungagatan, Södermalm. Våra aktivister delade på sig så att hälften av oss delade direkt vid restaurangentrén och de andra vid närmaste övergångsställe (där många människor passerade förbi).

Flygbladen delades ut under en timme, mellan 12 och 13 som bestämt. Responsen var blandad men övervägande positiv. Det var många människor som tog emot flygbladet och intresset verkade vara större än då vi kampanjat i centralare delar av Stockholm (se rapporter från Sergelgatan och Kungsgatan i tidigare nyhetsbrev). Men dem ligger också närmare det borgerliga Östermalm.

Några reaktionärer kunde så klart inte låta bli att vräka ur sig diverse glåpord och en och annan person med borgerliga åsikter stannade för att debattera med oss, vilket vi inte hade något emot. Det skall också sägas att flera människor intresserat läste flygbladet under sin lunch på donken för att sedan, då de lämnade restaurangen, uttrycka sin uppskattning.

Några stycken sade också att de inte ville äta på McDonald's efter att ha läst flygbladet. Kampanjen uppmanar förvisso inte till bojkott: Vi är allmänt kritiska till den småborgerliga konsumentradikalism som ibland vägleder människor som tror sig kunna skapa en bättre värld genom att "konsumera moraliskt". Vi förklarade gärna dett för dem som tog sig tid att lyssna. Men samtidigt känner vi så klart även sympati med ställningstagandet mot ockupationen och McDonald's roll i att försvara den.

Till vår förvåning reagerade inte McDonald's mot dagens aktion. De anställda som då och då kom ut för att sopa lite på entréns röda matta hade inget emot vår närvaro. Kanske var restaurangchefen borta för dagen?

Nu kommer spurten i Stockholm inför den sista Stoppa McOckupationen-aktionen som kommer att äga rum vid McDonald's på Götgatan 91 - vid Skanstull - lördagen den 29 oktober. Tiden är som vanligt mellan 12 och 13. Det är en stor restaurang vid ett mycket vältrafikerat stråk och därmed perfekt som avslutning för kampanjen.

Kom dit du också! Kampanjsajten för Stoppa McOckupationen finner du på:

<http://www.revolution.se/mckampanj>

Gunnar Westin

Låt dig inte luras av Junilistan!

Det finns en del arbetare och ungdomar som uppfattar Nils Lundgrens Junilistan som en frisk fläkt i svensk politik. Lundgrens kritik av överdriven centralisering och byråkrati kan förväxlas med en viss typ av populistisk radikalism. Det är dock en synvilla.

Lundgren och hans penningstinna vänner i partiledningen har ingen ambition att företräda vanliga arbetare och ungdomar. Den som tror att den svenska arbetarklassen kan försvara sina intressen genom att förlita sig på den svenska borgarstaten, begår ett ödesdigert misstag. Det kan bara ske genom att acceptera produktivkrafternas europeisering - och globalisering - och på den grunden kämap tillsammans med arbetare i andra länder.

Junilistans "svenska" profil har starka beröringspunkter med socialdemokratins övertygelse att den borgerliga staten är arbetarklassens främsta värn. Det är därför inte så förvånande att även mycket trogna socialdemokratiska väljare bryter sin vana och röstar på samma alternativ som öppet

borgerliga väljare.

Genom sitt överraskande resultat i det senaste valet till Europaparlamentet, har Junilistan kunnat framstå som ett alternativ även i nästa års riksdagsval. Partiet saknar i hög grad ett program utöver sin allmänna skepsis mot centralisering och EU-projektet. Men ingen bör låta sig luras. Det räcker med att se efter vilken grupp Junilistan anslutit sig till i Europaparlamentet, nämligen den där en mängd chauvinister, rasister och nationalister samlats kring sitt reaktionära nej till EU.

Per-Olof Mattsson

Beställ nya tidningar

Det första numret av den tryckta *Arbetarmakt* kan beställas från vår hemsida. Ett nytt nummer förbereds inför Socialistiskt Forum i Stockholm 19-20 november. Nytt nummer av ungdomstidningen *Revolution* är också på gång, och det beställs genom att kontakta REVOLUTION.